

Arrest

nr. 234 803 van 2 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 november 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 30 november 2015.

Op 30 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 218 023 van 8 maart 2019 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker diende vervolgens op 15 april 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 oktober 2019 de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaans staatsburger te zijn, u bent Tadzjiek van origine en u bent afkomstig uit het dorp Namaz Jai in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan in de provincie Kapisa.

Uw vader had een kledingwinkel in de bazaar en dat u daar af en toe een handje hielp. Uw oudste broer, H. B., werkte sinds 2011 voor de Amerikaanse troepen als ingenieur en als tolk. Jullie slaagden er jarenlang in om de job van uw broer geheim te houden, later geraakte dit nieuws bekend. Uw familie ontving met verloop van tijd drie dreigbrieven met betrekking tot uw broer, waarvan twee van de Taliban en één van Hizb-e-Islami. Jullie dienden klacht in bij de politie, zij konden jullie niet helpen. Door de gespannen situatie gooide u op een dag een raam van de moskee in met een steen. Dezelfde avond kreeg u thuis bezoek van mensen van de moskee en de Taliban. Uw moeder verstopte u, uw vader vertelde deze mensen dat hij u zelf zou straffen en naar hen zou brengen. Hierna werd beslist dat u beter uit Afghanistan kon vertrekken. In september 2015 verliet u Afghanistan. Via Pakistan, Iran, Turkije en de Middellandse Zee, bereikte u Europa. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 30 november 2015. Op 30 oktober 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep. Tijdens de beroepsprocedure haalde u aan dat uw vader 15 dagen na uw vertrek werd meegenomen. Omwille van het feit dat u een steen door het raam van de moskee had gegooid, zou er door het Afghaans Ministerie van Religieuze Zaken en Hady een vonnis zijn uitgesproken in uw hoofde, waardoor u de doodstraf zou worden toegekend. U verklaarde dat na een verblijf van meer dan één jaar in Europa uw mentaliteit en gedachtegang totaal veranderd waren en dat uit objectieve informatie blijkt dat verwestering terugkeerders blootstelt aan een risico op vervolging. Op 8 maart 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS bij arrest met nr. 218023.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn terug gekeerd, diende u voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in op 15 april 2019.

In het kader van uw tweede verzoek tot internationale bescherming verklaarde u dat u bij terugkeer naar Afghanistan de lokale mensen en de Taliban vreest omwille van het werk van uw broer als tolk voor de Amerikanen en u herhaalde dat uw vader was ontvoerd in Afghanistan. Verder verklaarde u dat u in België bent geïntegreerd, dat u hier een vriendin heeft, E., en dat u alcohol drinkt. U zou hier in Afghanistan problemen door kunnen krijgen. U verklaarde eveneens niet meer mee te doen aan het gebed en de Ramadan en zou een andere kledingstijl hebben dan de Afghaanse.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer; een brief van uw advocatenkantoor, een attest van de stad Tienen, dienst burgerzaken betreffende de samenstelling van het gezin, drie documenten in verband met de visumaanvraag van uw broer bij de Verenigde Staten, screenshots van berichten tussen u en uw vriendin E., een brief over uw traject in België, uw hobby's,... met foto's erbij, twee brieven van familieleden van E., een getuigschrift van de stad Leuven, wat betreft gezinssamenstelling, een kopie van de identiteitskaart van E., een huurovereenkomst waaruit blijkt dat u en E. samen een appartement huren, een attest van tewerkstelling en een brief van uw werkgever en van een collega.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en omwille van het feit dat u niet kon aantonen een gegronde vrees voor vervolging te moeten lopen omwille van het profiel van uw broer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing en beoordeling. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Als eerste verklaarde u dat u in Afghanistan wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te lopen omwille van het profiel van uw broer. Om dit aan te tonen legde u drie verschillende documenten neer met betrekking tot uw broer en diens Visa aanvraag. Het eerste document is een "Approval of Appeal for the Afghan Special Immigrant Visa Program" (dd. 25/2/2019), waaruit blijkt dat uw broer aan al de verschillende voorwaarden van het programma voldoet, zijnde: 1) de Afghaanse nationaliteit heeft, 2) door de Amerikaanse overheid of de ISAF troepen tewerk was gesteld voor een periode die lang genoeg was, 3) een trouwe en waardevolle dienst heeft verleend aan de Amerikaanse overheid en 4) een serieuze bedreiging (heeft) mee(ge)maakt als een consequentie van zijn werk voor de Verenigde Staten. De tweede brief is een "Letter of Recommendation for Special Immigrant Visa" (dd. 19/3/2019) opgemaakt door M. A., Task Force Engineer Advisor, waarin deze stelt dat uw broer H. werkt onder de dreiging vermoord of gevangen te worden door militanten en het hierdoor beter lijkt om H. en zijn familie over te plaatsen naar de Verenigde Staten. De derde brief betreft een aanbevelingsbrief voor werk, opgemaakt op 24/6/2019 door M. T., die stelt dat uw broers dienst als een vertaler voor de VS en de Afghaanse krachten "een significante bedreiging vormen voor het leven van hem en zijn familieleden (zijn vader G. B. en zijn broer S. B.)". Op de website van de "US Department of State – Bureau of Consular Affairs" worden de voorwaarden om in aanmerking te komen voor het Special Immigrant Visa Program meer in detail beschreven. Hieruit blijkt dat – om deze actuele en ernstige bedreiging aan te tonen – een verzoeker een korte verklaring waarin hij vertelt over deze dreiging moet noteren, dateren en ondertekenen. Verder wordt gesteld dat geloofwaardige verklaringen over de gevaarlijke (werk)omstandigheden in het land, tezamen met officieel bewijs van deze omstandigheden, mee in rekening gehouden zullen worden bij de beoordeling van deze vrees. Het feit dat de Amerikaanse overheid van oordeel is dat uw broer een actuele vrees heeft in Afghanistan, vormt echter geen bewijs van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten die uw broer en familie in Afghanistan zouden hebben meegemaakt. Immers, uit bovenstaande informatie blijkt dat de beoordeling van de vrees van uw broer gebaseerd is op diens persoonlijke verklaringen (waarvan niet geweten is of deze ooit door de Amerikanen werden gecontroleerd) en op de omstandigheden waarin hij moest leven en werken. Hoewel in deze documenten wordt gesteld dat uzelf en uw vader eveneens een vrees voor vervolging zouden lopen in Afghanistan omwille van het werk van uw broer, dient opgemerkt te worden dat deze beoordeling van de Amerikaanse overheid gaat om een appreciatie van de feiten, die door het

CGVS niet wordt gedeeld. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt. Zoals tijdens uw eerdere verzoek tot internationale bescherming reeds werd geoordeeld kan u echter geen concrete vrees in uw hoofde met betrekking tot het werk van uw broer aannemelijk maken. U kan immers niet aantonen dat uw familie problemen heeft gehad omwille van het werk van uw broer. Deze drie documenten wijzigen de vorige beoordeling van het CGVS niet.

Verder verklaarde u dat uw broer zijn visum was goedgekeurd, dat hij binnenkort naar Amerika zou verhuizen en dat uw familie zou volgen. Uit uw verklaringen blijkt dat er echter nog geen datum werd vastgelegd voor het vertrek van uw broer, noch voor het vertrek van de rest van uw familie. U verklaarde dat uw familie snel zou volgen, maar dat uw broer eerst naar de Verenigde Staten moest gaan met zijn vrouw en kinderen, vooraleer hij het dossier van de rest van uw familie in orde kon brengen (CGVS P. 7). Uit informatie over het 'Special Immigrant Visa' programma (dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat enkel de echtgenoot en ongetrouwde kinderen jonger dan 21 met aanvrager mee kunnen reizen. Uit niets blijkt dan ook dat uw moeder en overige broer en zussen het land snel zullen verlaten in het kader van een relocatieprogramma van de Amerikaanse overheid.

In verband met de ontvoering van uw vader dient vooreerst opgemerkt te worden dat de RvV reeds van oordeel was dat zijn verdwijning ongeloofwaardig was omwille van het feit dat u deze feiten pas aanhaalde tijdens de beroepsprocedure, terwijl uw vader reeds 15 dagen na uw vertrek uit Afghanistan ontvoerd werd. De uitleg dat u dit nieuws zelf pas later had ontvangen werd door de RvV niet geloofwaardig geacht. Bijkomend dienen enkele inconsistenties te worden opgemerkt. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS op 23 oktober 2019 dat u het nieuws van de ontvoering van uw vader had gehoord van uw moeder hoorde (CGVS p. 5), terwijl uit het verzoekschrift dat werd ingediend naar aanleiding van de beroepsprocedures werd genoteerd dat u het nieuws met betrekking tot uw vader van uw broer zou hebben gehoord (verzoekschrift dd.29/11/2017, p. 9). Daarenboven kan u het moment waarop u te weten kwam wanneer uw vader verdween niet correct in de tijd situeren. Zo bleek immers uit het verzoekschrift dat uw vader 15 dagen na uw vertrek uit Afghanistan verdween. Toen u gevraagd werd wanneer u dit te weten kwam, vertelde u dat u één jaar na de verdwijning van uw vader hiervan op de hoogte werd gesteld (CGVS p. 3), dat u één jaar in België was op het moment dat u hoorde dat uw vader verdween (CGVS p. 8). Gezien u een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende op 30 november 2015, kan dan ook verwacht worden dat u eind 2016 reeds op de hoogte zou zijn geweest van de ontvoering van uw vader en dat u hierover zou hebben verteld tijdens uw interview op het CGVS op 12 oktober 2017, wat u echter niet heeft gedaan. Deze bijkomende elementen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader problemen zou hebben gekregen omwille van de werkzaamheden van uw broer.

Tevens haalde u in het kader van onderhavig verzoek aan dat u veranderd bent omwille van uw vierjarig verblijf in België (CGVS p. 5). U kreeg hier de vrijheid, mocht zelf keuzes maken, heeft andere gewoontes en een andere levensstijl en wilt uw leven op die manier verder opbouwen (CGVS p. 5). Concreet verklaarde u dat u een Belgische vriendin heeft en met haar samenwoont, dat u alcohol drinkt, dat u een andere kledingstijl heeft, naar discotheken en festivals gaat, en dat u niet meer mee doet aan het gebed en de Ramadan.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u geen actuele vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk kunt maken omwille van uw relatie met E.. Zo verklaarde u immers zelf dat enkel uw zussen, broers en moeder van uw relatie met E. op de hoogte zijn, maar hier geen probleem mee hebben. Verder zou niemand in Afghanistan van deze relatie op de hoogte zijn (CGVS p. 5-6). Uw verklaring dat u in Afghanistan problemen zou kunnen krijgen, dat u gestraft of gestenigd zou worden omwille van het feit dat u een relatie had met een atheïstisch meisje (CGVS p. 6) zijn dan ook puur hypothetisch. Gevraagd hoe mensen van uw relatie met E. op de hoogte zouden komen, verwees u naar Facebook. Deze verklaringen zijn eveneens gebaseerd op blote beweringen, gezien u immers verklaarde dat u zelf bepaalde of uw posts openbaar of privé waren, dat mensen u niet konden taggen, noch toevoegen of berichtjes sturen zonder uw toestemming (CGVS p. 4). Uw advocate haalde op het einde van het gehoor aan dat er – in geval van een mogelijke terugkeer naar Afghanistan – niet van u verwacht kan worden dat u uw relatie met E. zou opgeven en dat u dan ook met haar in contact zou blijven staan via pc of GSM en dat er hierdoor steeds de kans bestond dat jullie relatie ontdekt zou

worden. Gezien uw familie reeds van jullie relatie op de hoogte is, zou door een kleine verspreking makkelijk uw relatie aan het licht komen. Deze zaken zijn allemaal speculatief en hypothetisch. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen omwille van uw relatie met E..

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan eveneens problemen te kennen omwille van het feit dat u hier alcohol drinkt. Uit uw verklaringen blijkt echter dat enkel uw broer hiervan op de hoogte is en hier geen probleem mee heeft (CGVS p. 6). U kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging met betrekking tot dit feit aannemelijk maken.

Hiernaast stelde u niet meer mee te doen aan het gebed en de Ramadan. Wanneer u echter gevraagd werd waarom u niet meer deelnam aan het gebed verklaarde u dat u hiervoor geen tijd had en dat u het (gebed) ondertussen vergeten was (CGVS p. 6), waaruit blijkt dat u geen inhoudelijke maar enkel praktische bezwaren geeft. Uw verklaringen wijzen er hoogstens op dat u op heden een niet-praktiserend moslim bent. Nergens haalt u aan niet langer gelovig te zijn. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zichzelf nog steeds beschouwt als een soennitische moslim en in God gelooft (CGVS p. 6). Gevraagd waarom u in Afghanistan dan ook niet zou kunnen deelnemen aan het gebed of de Ramadan, verklaarde u dat ze in Afghanistan erg streng waren wat betreft geloof, dat u tevens veel vergeten was en dat u ramen en deuren van een moskee had kapot gemaakt. U vertelde eveneens dat u in België geïntegreerd bent (CGVS p. 7). Wat betreft het incident waarbij u de ramen van een moskee vernield zou hebben, dient opgemerkt te worden dat dit incident tijdens uw vorige verzoek tot internationale bescherming ongeloofwaardig werd geacht gezien uw inconsistente verklaringen wat betreft de periode waarin dit incident plaatsvond. Dit incident vormt aldus geen gegronde reden voor het feit dat u niet zou kunnen deelnemen aan het dagelijks/religieuze leven in Afghanistan. Verder kon u niet op een overtuigende manier uitleggen hoe uw integratie in België uw terugkeer in de Afghaanse maatschappij zou belemmeren. Het feit dat ze in Afghanistan streng zijn op vlak van religie en u reeds veel vergeten bent, vormen evenmin grondige redenen die u ervan zouden kunnen weerhouden in Afghanistan opnieuw deel te nemen aan het religieuze leven. Er zijn op basis van de door u afgelegde verklaringen dan ook geen redenen om aan te nemen dat u louter omwille van het feit dat u op heden in België mogelijks als niet-praktiserende moslim door het leven gaat, vervolging of ernstige schade zou riskeren in uw land van herkomst.

Wat betreft het feit dat u zich bij terugkeer naar uw herkomstland zou moeten conformeren, dient vooreerst te worden gesteld dat het feit dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden kan genieten als diegene die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. De beperkingen zijn immers gebaseerd op de in de Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene, lokaal geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. U verklaarde dat u bij een terugkeer naar Afghanistan uw vriendin niet in de steek kan laten (CGVS p. 7). Hoewel begrip opgebracht kan worden voor uw situatie, dient opgemerkt te worden dat het feit dat u naar Afghanistan zou dienen terug te keren zonder uw vriendin, op zich geen daad van vervolging is in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève, noch een schending vormt van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van Artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Behalve uw wens uw vriendin niet in de steek te hoeven laten haalt u geen andere redenen aan waarom u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen conformeren aan de aldaar geldende normen en waarden. U toont zodoende evenmin aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou kunnen houden aan de wetten, regels en gebruiken in Afghanistan. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u tot en met uw 17de steeds in Afghanistan heeft gewoond en er dan ook van u verwacht kan worden dat u op de hoogte bent van de Afghaanse tradities, normen en waarden.

Uit uw verklaringen blijkt dan ook geen diepgewortelde overtuiging of een onveranderlijk kenmerk waardoor het voor u fundamenteel onmogelijk zou zijn te conformeren met de heersende regels, wetten en gebruiken in Afghanistan.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw advocatenkantoor een nota voorlegde betreft uw volgend verzoek tot internationale bescherming. In deze nota beargumenteerden zij waarom uw verzoek tot

internationale bescherming ontvankelijk verklaard zou moeten worden. Als eerste element halen zij de nieuwe documenten aan die u voorlegt met betrekking tot het profiel van uw broer en verwijzen zij naar het UNHCR rapport van augustus 2018 met betrekking tot de verschillende risicoprofielen die in Afghanistan aanwezig zijn. Deze vrees werd reeds uitgebreid besproken eerder in deze beslissing (cfr. supra).

In deze nota wordt tevens gesproken over uw verwestering. Zij wijzen op de veranderingen die u doorgemaakt heeft in uw persoonlijke leven sinds uw aankomst in België, op uw integratie hier, op het feit dat u hier een relatie heeft. Ze verwijzen naar de UNHCR Guidelines van 2018 met betrekking tot Afghanistan en stellen dat UNHCR 'verwesterde terugkeerders' als een specifiek risicoprofiel classificeert.

Er dient echter opgemerkt te worden dat UNHCR (hoewel in het rapport geschreven wordt dat er gevallen zijn van individuen die terugkeerden uit het Westen, en die bedreigd, gefolterd of gedood werden door tegenstanders van de overheid omwille van het feit dat werd aangenomen dat zij waarden van deze Westerse landen hadden overgenomen, dat ze buitenlanders waren geworden, of zelfs spionnen voor Westerse landen) stelt dat, afhankelijk van de individuele omstandigheden bescherming nodig kan zijn, waaruit dus niet zomaar afgeleid kan worden dat elke Afghaan die verwestering aanhaalt tijdens zijn verzoek daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Uw advocaten verwezen in hun nota naar verschillende documenten van EASO (Country Guidelines; Afghanistan, juni 2018 en EASO Afghanistan Security Situation van 2017), naar een studie van Liza Shuster en Nassim Majidi ("What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, uit mei 2013), naar een rapport van het Refugee Support Network ("After Return: Documenting the Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan" van april 2016) en de conclusies die hierin worden gemaakt.

Eventuele (gepercipieerde) verwestering komt echter ook aan bod in diverse rapporten van onder meer EASO en The Independent Advisory Group on Country Information (IAGCI). Bij die laatste wordt ook uitdrukkelijk het rapport van Asylas, in rekening gebracht en komt dit ook meermaals aan bod. Op basis van diverse geraadpleegde bronnen blijkt het rapport van IAGCI evenwel vrij eenduidig te wijzen op het gegeven dat (gepercipieerde) verwestering bij terugkeer aan sich niet volstaat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. In het EASO rapport onderdeel 'Afghans perceived as "Westernised"' wordt er vooreerst gewezen op het gegeven dat 'verwesterde Afghanen' op zich geen sociale groep vormen binnen de betekenis van de Conventie van Genève omdat zij geen onveranderlijke (of aangeboren) eigenschap delen die niet kan worden veranderd, omdat ze in het algemeen niet als verschillend worden ervaren en omdat ze geen duidelijke identiteit hebben in de Afghaanse samenleving. Bij een gebrek aan nexus met de Conventie moet bijgevolg worden onderzocht of een bepaalde persoon een reëel risico op ernstige schade loopt om zo te voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het IAGCI wijst er hierbij vooreerst op dat er slechts een zeer beperkt aantal terugkeerders werden geviseerd en/of aangevallen door niet-gouvernementele groeperingen omdat ze gezien werden als verwesterd. Het gaat hierbij in hoofdzaak ook om anekdotische verklaringen afgelegd door teruggekeerde Afghanen. Bovendien voegt het rapport daar meteen aan toe dat het in essentie onduidelijk bleek te zijn of de werkelijke motieven voor bepaalde problemen wel effectief met verwestering te maken hadden. Het IAGCI stelt dat er geen algemene aanwijzing is dat incidenten met geweld tegen terugkeerders het gevolg zijn van een schijnbaar 'verwesterd' voorkomen/gedrag. Er wordt daarentegen gewezen op rapporten die aangeven dat terugkeerders uit het Westen worden verwelkomd in hun families en samenleving (weliswaar vooral wanneer ze worden gezien als succesvol). Het rapport concludeert dat gezien er slechts een handvol gerapporteerde aanvallen zijn binnen een context van een groot aantal (vele duizenden) terugkeerders, er een zeer laag risico is op een gewelddadige aanval of ontvoering. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het rapport meldt dat sommige Afghanen die terugkeren uit Westerse landen kunnen te maken krijgen met discriminatie en sociaal stigma. Dit lijkt hierbij echter te zijn veroorzaakt door het feit dat het verblijf in het buitenland wordt gezien als 'mislukt' en niet omdat de personen in kwestie 'verwesterd' zijn. Bovendien blijkt dat het zelfs in deze gevallen onwaarschijnlijk is dat er kan besloten worden tot het bestaan van een behandeling die omwille van zijn aard en/of herhaling kan gezien worden als vervolging of ernstige schade. Er zijn überhaupt weinig of geen aanwijzingen dat 'discriminatie en stigmatisering' naar bij terugkeerders wordt veroorzaakt doordat de persoon 'verwesterd' is geworden, in de meeste gevallen is dit te wijten aan schaamtegevoelens en het falen van het verblijf en de asielprocedure waardoor niet werd voldaan aan de verwachtingen van de familie en gemeenschap (IAGCI – EASO Afghanistan: onderdeel Afghans perceived as "Westernised").

In de nota wordt tevens aangegeven dat, volgens de beschikbare informatie, terugkeerders een verhoogd risico lopen om (op vrijwillige basis, uit sociaaleconomische noodzaak) gerekruteerd te worden door tegenstanders van de overheid (en hierdoor ook van de kant van de overheid problemen door kunnen krijgen) en tevens een verhoogd risico op kidnapping of ontvoering zouden lopen omwille van het feit dat zij als welgesteld kunnen worden gepercipieerd. Uit de geciteerde informatie dienaangaande blijkt echter niet dat dergelijke problemen zo vaak voorkomen dat kan worden aangenomen dat elke terugkeerder of een aanzienlijk deel van de terugkeerders hiermee wordt geconfronteerd. Indien u deze zaken zou vrezen, kan daarenboven van u verwacht worden dat u deze zelf zou aanhalen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en in concreto aan zou tonen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, wat u echter heeft nagelaten te doen.

In verband met de drie vonnissen (vernietigingen) uitgesproken door de RvV, waarnaar in de nota wordt verwezen, dient opgemerkt te worden dat elk verzoek tot internationale bescherming beoordeeld dient te worden volgens zijn eigen merites, wat is casu is gebeurd.

Met betrekking tot de verslechterde veiligheidssituatie in uw regio van herkomst en de verschillende rapporten die uw advocaten voorleggen om dit aan te tonen, dient verwezen te worden naar onderstaande paragrafen die de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa beschrijven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In

de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 164-169, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 90-92, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 175-179, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 470.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 139 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kapisa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uw profiel als verwesterde jongeman met een broer die bij de Amerikanen werkt, werd eerder reeds besproken tijdens de beoordeling van uw gegronde vrees voor vervolging (gelinkt aan de Conventie) en maakt dus geen onderdeel meer uit van de beoordeling van uw persoonlijke omstandigheden die de kans op het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, als gevolg van het willekeurig geweld bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verhogen.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen evenmin iets wijzigen aan voorgaande appreciatie. Het attest van de stad Tienen, de screenshots van berichten tussen u en E., de brieven van E.'s stiefzus en –moeder, het getuigschrift van de stad Leuven, de huurovereenkomst en kopie van de identiteitskaart van E., bevestigen uw verklaringen wat betreft jullie relatie, maar kunnen niet aantonen

dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou lopen. Het attest van tewerkstelling, de brieven van uw werkgever en collega en de brief met foto's over uw traject in België tonen uw integratie en sociale verankering. Voor de beoordeling van deze elementen dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. U kan immers niet aannemelijk maken dat u omwille van uw integratie een gegronde vrees of reëel risico op het lopen van schade zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van de samenwerkingsplicht, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: bewijzen van de toekenning van visa voor de Verenigde Staten aan verzoekers broer en diens gezin (stuk 2) en een uittreksel uit het rapport "EASO. Country Guidance. Afghanistan" van juni 2019 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

De Raad benadrukt voorts dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag missen dan ook juridische grondslag.

Aangaande de verwijzing naar de artikelen 4 en 15 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 van de Procedurerichtlijn moet worden opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Op 30 november 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hierbij voerde hij aan een vrees voor vervolging te koesteren in Afghanistan omwille van de werkzaamheden van zijn broer voor buitenlandse troepen, zoals NATO.

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de tewerkstelling van verzoekers broer voor de Amerikanen op zich niet volstond om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker vast te stellen en omdat verder geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas, alsook dat er voor burgers in het district Hesa-e-Awal-e-Kohistan in de provincie Kapisa geen risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Tijdens de beroepsprocedure haalde verzoeker aan dat zijn vader 15 dagen na zijn vertrek werd meegenomen. Daarenboven zou er door het Afgaans Ministerie van Religieuze Zaken en Hadsj een vonnis zijn uitgesproken in verzoekers hoofde waardoor hij de doodstraf zou worden toegekend omwille van het feit dat hij een steen door het raam van de moskee had gegooid. Verder verklaarde verzoeker dat hij na een verblijf van meer dan één jaar in Europa een mentaliteits- en gedachtemwijziging heeft ondergaan en dat uit objectieve informatie blijkt dat verwesterde terugkeerders blootgesteld staan aan een risico op vervolging.

Bij arrest nr. 218 023 van 8 maart 2019 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakte dat hij omwille van de tewerkstelling van verzoekers broer voor de Amerikanen een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesterde en er evenmin geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden vluchtrelaas. Verder besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet aantoonde dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio (district Hesa-e-Awal-e-Hogestan, provincie Kapisa) een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker ging niet in cassatieberoep.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een

bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. Verzoeker diende op 15 april 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit tweede (huidig) verzoek voert verzoeker opnieuw aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan de lokale mensen en de taliban vreest omwille van de werkzaamheden van zijn broer voor de Amerikanen, alsook herhaalde hij dat zijn vader ontvoerd werd in Afghanistan. Verder verklaart verzoeker dat hij in België is geïntegreerd, dat hij hier een vriendin heeft en dat hij alcohol drinkt. Hierdoor zou hij in Afghanistan problemen kunnen krijgen. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij eveneens niet meer meedoet aan het gebed en de Ramadan en dat hij een andere kledingstijl heeft dan de Afghaanse.

In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten voor: een brief van verzoekers advocatenkantoor, een attest van de stad Tienen betreffende de samenstelling van het gezin, drie documenten in verband met de visumaanvraag van verzoekers broer bij de Verenigde Staten, screenshots van berichten tussen verzoeker en zijn vriendin E., een brief over zijn traject in België met foto's erbij, twee brieven van familieleden van E., een getuigschrift van de stad Leuven betreffende de gezinssamenstelling, een kopie van de identiteitskaart van E., een huurovereenkomst waaruit blijkt dat verzoeker en E. samen een appartement huren, een attest van tewerkstelling en een brief van verzoekers werkgever en van een collega.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) in zoverre verzoeker een vrees voor vervolging aanvoert omwille van het profiel van zijn broer en hij hiertoe drie verschillende documenten en diens visa-aanvraag voorlegt, moet worden opgemerkt dat het feit dat de Amerikaanse overheid van oordeel is dat verzoekers broer een actuele vrees heeft in Afghanistan geen bewijs vormt van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten die zijn broer en familie in Afghanistan zouden hebben meegemaakt en het loutere feit dat in één van deze documenten melding wordt gemaakt van het gegeven dat verzoeker en zijn vader eveneens een vrees voor vervolging zouden lopen op zich niet volstaat, te meer daar deze vrees van verzoekers broer is gebaseerd op diens persoonlijke verklaringen en op de omstandigheden waarin hij moest leven en werken; de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van augustus 2018 voorts voorschrijven dat dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak en reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat verzoeker geen concrete vrees met betrekking tot het werk van zijn broer aannemelijk weet te maken nu hij niet kan aantonen dat zijn familie problemen heeft gehad omwille van het werk van zijn broer; (ii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat er nog geen datum is vastgelegd voor het vertrek van zijn broer naar Amerika, noch voor het vertrek van de rest van zijn familie en uit de informatie blijkt dat enkel de echtgenoot en ongetrouwde kinderen jonger dan 21 jaar met een aanvrager van een visa kunnen meereizen zodat uit niets blijkt dat verzoekers moeder en overige broer en zussen het land snel zullen verlaten in het kader van een relocatieprogramma van de Amerikaanse overheid; (iii) de ontvoering van verzoekers vader reeds ongeloofwaardig werd bevonden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aangezien verzoeker dit pas aanhaalde tijdens de beroepsprocedure terwijl zijn vader reeds 15 dagen na zijn vertrek uit Afghanistan zou zijn ontvoerd en zijn verklaringen om deze laattijdige vermelding niet kunnen volstaan om deze vaststelling te verschonen en zelfs bijkomende inconsistenties op te merken vallen; (iv) in zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat hij veranderd is omwille van zijn vierjarig verblijf in België moet worden opgemerkt dat (1) hij geen actuele vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk kan maken omwille van zijn relatie met E., noch omwille van het feit dat hij hier alcohol drinkt, (2) uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij hoogstens op heden een niet-praktiserend moslim is, waaruit evenwel niet kan blijken dat hij vervolging of ernstige schade zou riskeren in zijn land van herkomst en (3) met betrekking tot het feit dat verzoeker zich bij terugkeer naar Afghanistan zou moeten conformeren moet worden vastgesteld dat (a) het enkele feit dat hij niet dezelfde vrijheden kan genieten als degene die hij heeft gekend in België niet volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, (b) bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden niet onoverkomelijk zijn en verzoeker niet aantoont dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende

normen en waarden bij terugkeer, (c) het feit dat hij naar Afghanistan zou moeten terugkeren zonder zijn vriendin op zich geen daad van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een schending van zijn grondrechten van de mens uitmaakt en (d) verzoeker bijgevolg niet aantoont dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou kunnen houden aan de wetten, regels en gebruiken in Afghanistan en daarenboven moet worden opgemerkt dat hij tot en met zijn zeventiende steeds in Afghanistan heeft gewoond en er dan ook van hem verwacht kan worden dat hij op de hoogte is van de Afghaanse tradities, normen en waarden; (iv) ook de nota van verzoekers advocatenbureau niet van die aard is dat deze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (v) er in Kapisa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) de overige door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin ombuigen.

2.3.5. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in het kader van zijn huidig, derde verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig

zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het benadrukken dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd en het verwijzen naar de door hem voorgelegde stukken, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.7.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

"Als eerste verklaarde u dat u in Afghanistan wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te lopen omwille van het profiel van uw broer. Om dit aan te tonen legde u drie verschillende documenten neer met betrekking tot uw broer en diens Visa aanvraag. Het eerste document is een "Approval of Appeal for the Afghan Special Immigrant Visa Program" (dd. 25/2/2019), waaruit blijkt dat uw broer aan al de verschillende voorwaarden van het programma voldoet, zijnde: 1) de Afghaanse nationaliteit heeft, 2) door de Amerikaanse overheid of de ISAF troepen tewerk was gesteld voor een periode die lang genoeg was, 3) een trouwe en waardevolle dienst heeft verleend aan de Amerikaanse overheid en 4) een serieuze bedreiging (heeft) mee(ge)maakt als een consequentie van zijn werk voor de Verenigde Staten. De tweede brief is een "Letter of Recommendation for Special Immigrant Visa" (dd. 19/3/2019) opgemaakt door M. A., Task Force Engineer Advisor, waarin deze stelt dat uw broer H. werkt onder de dreiging vermoord of gevangen te worden door militanten en het hierdoor beter lijkt om H. en zijn familie over te plaatsen naar de Verenigde Staten. De derde brief betreft een aanbevelingsbrief voor werk, opgemaakt op 24/6/2019 door M. T., die stelt dat uw broers dienst als een vertaler voor de VS en de Afghaanse krachten "een significante bedreiging vormen voor het leven van hem en zijn familieleden (zijn vader G. B. en zijn broer S. B.)". Op de website van de "US Department of State – Bureau of Consular Affairs" worden de voorwaarden om in aanmerking te komen voor het Special Immigrant Visa Program meer in detail beschreven. Hieruit blijkt dat – om deze actuele en ernstige bedreiging aan te tonen – een verzoeker een korte verklaring waarin hij vertelt over deze dreiging moet noteren, dateren en ondertekenen. Verder wordt gesteld dat geloofwaardige verklaringen over de gevaarlijke (werk)omstandigheden in het land, tezamen met officieel bewijs van deze omstandigheden, mee in rekening gehouden zullen worden bij de beoordeling van deze vrees. Het feit dat de Amerikaanse overheid van oordeel is dat uw broer een actuele vrees heeft in Afghanistan, vormt echter geen bewijs van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten die uw broer en familie in Afghanistan zouden hebben meegemaakt. Immers, uit bovenstaande informatie blijkt dat de beoordeling van de vrees van uw broer gebaseerd is op diens persoonlijke verklaringen (waarvan niet geweten is of deze ooit door de Amerikanen werden gecontroleerd) en op de omstandigheden waarin hij moest leven en werken. Hoewel in deze documenten wordt gesteld dat uzelf en uw vader eveneens een vrees voor vervolging zouden lopen in Afghanistan omwille van het werk van uw broer, dient opgemerkt te worden dat deze beoordeling van de Amerikaanse overheid gaat om een appreciatie van de feiten, die door het CGVS niet wordt gedeeld. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt. Zoals tijdens uw eerdere verzoek tot internationale bescherming reeds werd geoordeeld kan u echter geen concrete vrees in uw hoofde met betrekking tot het werk van uw broer aannemelijk maken. U kan immers niet aantonen dat uw familie problemen heeft gehad omwille van het werk van uw broer. Deze drie documenten wijzigen de vorige beoordeling van het CGVS niet.

Verder verklaarde u dat uw broer zijn visum was goedgekeurd, dat hij binnenkort naar Amerika zou verhuizen en dat uw familie zou volgen. Uit uw verklaringen blijkt dat er echter nog geen datum werd vastgelegd voor het vertrek van uw broer, noch voor het vertrek van de rest van uw familie. U verklaarde dat uw familie snel zou volgen, maar dat uw broer eerst naar de Verenigde Staten moest gaan met zijn vrouw en kinderen, vooraleer hij het dossier van de rest van uw familie in orde kon brengen (CGVS P. 7). Uit informatie over het 'Special Immigrant Visa' programma (dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat enkel de echtgenoot en ongetrouwde kinderen jonger dan 21 met aanvrager mee kunnen reizen. Uit niets blijkt dan ook dat uw moeder en overige broer en zussen het land snel zullen verlaten in het kader van een relocatieprogramma van de Amerikaanse overheid."

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat de Amerikaanse overheid, die verzoeker specifiek noemt en daarbij aangeeft dat hij een risico op vervolging in Afghanistan loopt omwille van het werk van zijn broer, een betrouwbare bron uitmaakt en verzoeker bijgevolg tot een risicogroep behoort die ook door zowel UNHCR als door de taliban als dusdanig worden bestempeld en met het betoog dat uit het feit dat verzoekers broer en diens gezin intussen een effectief visum verkregen kan worden afgeleid dat de Amerikaanse overheid een betrouwbare bron is in dit dossier, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er echter niet in de pertinente vaststelling te weerleggen waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat de Amerikaanse overheid zich voor de beoordeling van de vrees voor vervolging in hoofde van zijn broer H. heeft gebaseerd op diens persoonlijke verklaringen, waarbij niet geweten is of deze door de Amerikaanse autoriteiten werden gecontroleerd, alsook op de omstandigheden waarin verzoekers broer moest leven en werken. Hoewel uit de aan het verzoekschrift gevoegde visa (stuk 2) inderdaad kan blijken dat verzoekers broer, zijn vrouw en zijn kinderen thans effectief een visum verkregen voor de Verenigde Staten van Amerika, kan hieruit geenszins blijken dat de rest van zijn familie snel zou volgen zoals verzoeker nochtans voorhield tijdens zijn persoonlijk onderhoud, laat staan dat er in hoofde van verzoeker en de rest van zijn familie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou bestaan. Er dient immers te dezen worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Reeds in het arrest nr. 218 023 van 8 maart 2019 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker geen concrete vrees met betrekking tot het werk van zijn broer aannemelijk wist te maken. Bijgevolg kan uit het enkele feit dat verzoeker en zijn vader genoemd worden in één van de drie Amerikaanse documenten en verzoekers broer en diens gezin een visum verkregen, niet zonder meer worden afgeleid dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert omwille van de werkzaamheden van zijn broer H.. Verzoeker dient immers *in concreto* aan te tonen dat hij een persoonlijke vrees op vervolging loopt, waarin hij niet slaagt zoals blijkt uit het voorgaande en uit het gestelde in 's Raads arrest nr. 218 023 van 8 maart 2019.

2.3.7.2. Verzoeker herhaalt voorts dat zijn vader in Afghanistan ontvoerd werd.

In dit verband dient vooreerst gewezen op het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 218 023 van 8 maart 2019 waarin dienaangaande wordt geoordeeld als volgt:

“Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers familie de brief van het ministerie van de hadj al twee weken na verzoekers vertrek uit Afghanistan zou hebben ontvangen (in oktober 2015). Niettemin wordt dit document pas neergelegd ter terechtzitting van 23 januari 2019. Er kan worden aangenomen dat indien verzoekers broer niet meer naar huis terugkeerde en maar af en toe contact had met zijn ouders in zijn dorp, dat hij dan niet onmiddellijk op de hoogte kon zijn van deze brief. Doch dat hij dit dermate laat te weten zou zijn gekomen (en daarvan de verzoekende partij op de hoogte zou hebben gebracht) dat dit niet eerder kon worden gemeld dan in het verzoekschrift ingediend op 30 november 2017, acht de Raad niet aannemelijk.

Het is evenmin aannemelijk dat de verzoekende partij ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 oktober 2017 nog niet op de hoogte zou zijn geweest van de verdwijning van haar vader, die nota bene exact twee jaar daarvoor reeds zou hebben plaatsgehad, zoals blijkt uit voormelde petitie in naam van verzoekers broer H. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij toch regelmatig contact heeft met haar broer. De uitleg in het verzoekschrift als zou verzoekers broer dit zelf maar na zeven maanden vernomen hebben en dit vervolgens lang verborgen hebben gehouden voor de verzoekende partij, is niet aannemelijk. Dat het de cultuur is om geen slecht nieuws te vertellen aan familieleden die zich op een afstand bevinden, is een loze bewering die de verzoekende partij op geen enkele wijze staft. Bovendien houdt het geen steek dat verzoekers broer de politie minstens zeven maanden na de verdwijning van zijn vader vraagt om hem te zoeken, terwijl de politie blijkens deze brief al op de hoogte was van zijn verdwijning.”

Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden ontvoering van zijn vader op goede gronden als volgt in de bestreden beslissing:

“(…) Bijkomend dienen enkele inconsistenties te worden opgemerkt. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS op 23 oktober 2019 dat u het nieuws van de ontvoering van uw vader had gehoord van uw moeder hoorde (CGVS p. 5), terwijl uit het verzoekschrift dat werd ingediend naar aanleiding van de beroepsprocedures werd genoteerd dat u het nieuws met betrekking tot uw vader van uw broer zou

hebben gehoord (verzoekschrift dd.29/11/2017, p. 9). Daarenboven kan u het moment waarop u te weten kwam wanneer uw vader verdween niet correct in de tijd situeren. Zo bleek immers uit het verzoekschrift dat uw vader 15 dagen na uw vertrek uit Afghanistan verdween. Toen u gevraagd werd wanneer u dit te weten kwam, vertelde u dat u één jaar na de verdwijning van uw vader hiervan op de hoogte werd gesteld (CGVS p. 3), dat u één jaar in België was op het moment dat u hoorde dat uw vader verdween (CGVS p. 8). Gezien u een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende op 30 november 2015, kan dan ook verwacht worden dat u eind 2016 reeds op de hoogte zou zijn geweest van de ontvoering van uw vader en dat u hierover zou hebben verteld tijdens uw interview op het CGVS op 12 oktober 2017, wat u echter niet heeft gedaan. Deze bijkomende elementen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader problemen zou hebben gekregen omwille van de werkzaamheden van uw broer.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de verdwijning van zijn vader wel degelijk aannemelijk is gelet op het profiel van zijn familie (een gezinslid dat werkt voor de Amerikaanse troepen). De Raad merkt evenwel op dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij (of zijn familie) louter omwille van de werkzaamheden van zijn broer H. voor de Amerikanen een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert. Hoger kwam bovendien vast te staan dat verzoeker in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming, geen ander licht kan werpen op deze beoordeling (*supra*).

Zo verzoeker nog benadrukt dat het enkele feit dat hij er moeite mee heeft om deze gebeurtenis in de tijd te plaatsen niet doorslaggevend kan zijn om deze als ongeloofwaardig af te doen, dient te worden vastgesteld dat de vastgestelde inconsistentie betrekking heeft op feiten die de kern uitmaken van zijn vluchtrelaas. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande. Dat hij aldus inconsistente verklaringen over de voorgehouden ontvoering van zijn vader, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.7.3. Daarenboven overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

“Tevens haalde u in het kader van onderhavig verzoek aan dat u veranderd bent omwille van uw vierjarig verblijf in België (CGVS p. 5). U kreeg hier de vrijheid, mocht zelf keuzes maken, heeft andere gewoontes en een andere levensstijl en wilt uw leven op die manier verder opbouwen (CGVS p. 5). Concreet verklaarde u dat u een Belgische vriendin heeft en met haar samenwoont, dat u alcohol drinkt, dat u een andere kledingstijl heeft, naar discotheken en festivals gaat, en dat u niet meer mee doet aan het gebed en de Ramadan.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u geen actuele vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk kunt maken omwille van uw relatie met E.. Zo verklaarde u immers zelf dat enkel uw zussen, broers en moeder van uw relatie met E. op de hoogte zijn, maar hier geen probleem mee hebben. Verder zou niemand in Afghanistan van deze relatie op de hoogte zijn (CGVS p. 5-6). Uw verklaring dat u in Afghanistan problemen zou kunnen krijgen, dat u gestraft of gestenigd zou worden omwille van het feit dat u een relatie had met een atheïstisch meisje (CGVS p. 6) zijn dan ook puur hypothetisch. Gevraagd hoe mensen van uw relatie met E. op de hoogte zouden komen, verwees u naar Facebook. Deze verklaringen zijn eveneens gebaseerd op blote beweringen, gezien u immers verklaarde dat u zelf bepaalde of uw posts openbaar of privé waren, dat mensen u niet konden taggen, noch toevoegen of berichtjes sturen zonder uw toestemming (CGVS p. 4). Uw advocate haalde op het einde van het gehoor aan dat er – in geval van een mogelijke terugkeer naar Afghanistan – niet van u verwacht kan worden dat u uw relatie met E. zou opgeven en dat u dan ook met haar in contact zou blijven staan via pc of GSM en dat er hierdoor steeds de kans bestond dat jullie relatie ontdekt zou worden. Gezien uw familie reeds van jullie relatie op de hoogte is, zou door een kleine verspreking makkelijk uw relatie aan het licht komen. Deze zaken zijn allemaal speculatief en hypothetisch. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen omwille van uw relatie met E..

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan eveneens problemen te kennen omwille van het feit dat u hier alcohol drinkt. Uit uw verklaringen blijkt echter dat enkel uw broer hiervan op de hoogte is en hier geen probleem mee heeft (CGVS p. 6). U kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging met betrekking tot dit feit aannemelijk maken.

Hiernaast stelde u niet meer mee te doen aan het gebed en de Ramadan. Wanneer u echter gevraagd werd waarom u niet meer deelnam aan het gebed verklaarde u dat u hiervoor geen tijd had en dat u het

(gebed) ondertussen vergeten was (CGVS p. 6), waaruit blijkt dat u geen inhoudelijke maar enkel praktische bezwaren geeft. Uw verklaringen wijzen er hoogstens op dat u op heden een niet-praktiserend moslim bent. Nergens haalt u aan niet langer gelovig te zijn. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zichzelf nog steeds beschouwt als een soennitische moslim en in God gelooft (CGVS p. 6). Gevraagd waarom u in Afghanistan dan ook niet zou kunnen deelnemen aan het gebed of de Ramadan, verklaarde u dat ze in Afghanistan erg streng waren wat betreft geloof, dat u tevens veel vergeten was en dat u ramen en deuren van een moskee had kapot gemaakt. U vertelde eveneens dat u in België geïntegreerd bent (CGVS p. 7). Wat betreft het incident waarbij u de ramen van een moskee vernield zou hebben, dient opgemerkt te worden dat dit incident tijdens uw vorige verzoek tot internationale bescherming ongeloofwaardig werd geacht gezien uw inconsistente verklaringen wat betreft de periode waarin dit incident plaatsvond. Dit incident vormt aldus geen gegronde reden voor het feit dat u niet zou kunnen deelnemen aan het dagelijks/religieuze leven in Afghanistan. Verder kon u niet op een overtuigende manier uitleggen hoe uw integratie in België uw terugkeer in de Afghaanse maatschappij zou belemmeren. Het feit dat ze in Afghanistan streng zijn op vlak van religie en u reeds veel vergeten bent, vormen evenmin grondige redenen die u ervan zouden kunnen weerhouden in Afghanistan opnieuw deel te nemen aan het religieuze leven. Er zijn op basis van de door u afgelegde verklaringen dan ook geen redenen om aan te nemen dat u louter omwille van het feit dat u op heden in België mogelijks als niet-praktiserende moslim door het leven gaat, vervolging of ernstige schade zou riskeren in uw land van herkomst.

Wat betreft het feit dat u zich bij terugkeer naar uw herkomstland zou moeten conformeren, dient vooreerst te worden gesteld dat het feit dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden kan genieten als diegene die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. De beperkingen zijn immers gebaseerd op de in de Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene, lokaal geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. U verklaarde dat u bij een terugkeer naar Afghanistan uw vriendin niet in de steek kan laten (CGVS p. 7). Hoewel begrip opgebracht kan worden voor uw situatie, dient opgemerkt te worden dat het feit dat u naar Afghanistan zou dienen terug te keren zonder uw vriendin, op zich geen daad van vervolging is in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève, noch een schending vormt van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van Artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Behalve uw wens uw vriendin niet in de steek te hoeven laten haalt u geen andere redenen aan waarom u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen conformeren aan de aldaar geldende normen en waarden. U toont zodoende evenmin aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou kunnen houden aan de wetten, regels en gebruiken in Afghanistan. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u tot en met uw 17de steeds in Afghanistan heeft gewoond en er dan ook van u verwacht kan worden dat u op de hoogte bent van de Afghaanse tradities, normen en waarden.

Uit uw verklaringen blijkt dan ook geen diepgewortelde overtuiging of een onveranderlijk kenmerk waardoor het voor u fundamenteel onmogelijk zou zijn te conformeren met de heersende regels, wetten en gebruiken in Afghanistan.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw advocatenkantoor een nota voorlegde betreft uw volgend verzoek tot internationale bescherming. In deze nota beargumenteerden zij waarom uw verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk verklaard zou moeten worden. Als eerste element halen zij de nieuwe documenten aan die u voorlegt met betrekking tot het profiel van uw broer en verwijzen zij naar het UNHCR rapport van augustus 2018 met betrekking tot de verschillende risicoprofielen die in Afghanistan aanwezig zijn. Deze vrees werd reeds uitgebreid besproken eerder in deze beslissing (cfr. supra).

In deze nota wordt tevens gesproken over uw verwestering. Zij wijzen op de veranderingen die u doorgemaakt heeft in uw persoonlijke leven sinds uw aankomst in België, op uw integratie hier, op het feit dat u hier een relatie heeft. Ze verwijzen naar de UNHCR Guidelines van 2018 met betrekking tot Afghanistan en stellen dat UNHCR 'verwesterde terugkeerders' als een specifiek risicoprofiel classificeert.

Er dient echter opgemerkt te worden dat UNHCR (hoewel in het rapport geschreven wordt dat er gevallen zijn van individuen die terugkeerden uit het Westen, en die bedreigd, gefolterd of gedood werden door tegenstanders van de overheid omwille van het feit dat werd aangenomen dat zij waarden van deze Westerse landen hadden overgenomen, dat ze buitenlanders waren geworden, of zelfs spionnen voor Westerse landen) stelt dat, afhankelijk van de individuele omstandigheden bescherming

nodig **kan** zijn, waaruit dus niet zomaar afgeleid kan worden dat elke Afghaan die verwestering aanhaalt tijdens zijn verzoek daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Uw advocaten verwezen in hun nota naar verschillende documenten van EASO (Country Guidelines; Afghanistan, juni 2018 en EASO Afghanistan Security Situation van 2017), naar een studie van Liza Shuster en Nassim Majidi ("What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, uit mei 2013), naar een rapport van het Refugee Support Network ("After Return: Documenting the Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan" van april 2016) en de conclusies die hierin worden gemaakt.

Eventuele (gepercipieerde) verwestering komt echter ook aan bod in diverse rapporten van onder meer EASO en The Independent Advisory Group on Country Information (IAGCI). Bij die laatste wordt ook uitdrukkelijk het rapport van Asylus, in rekening gebracht en komt dit ook meermaals aan bod. Op basis van diverse geraadpleegde bronnen blijkt het rapport van IAGCI evenwel vrij eenduidig te wijzen op het gegeven dat (gepercipieerde) verwestering bij terugkeer aan sich niet volstaat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. In het EASO rapport onderdeel 'Afghans perceived as "Westernised"' wordt er vooreerst gewezen op het gegeven dat 'verwesterde Afghanen' op zich geen sociale groep vormen binnen de betekenis van de Conventie van Genève omdat zij geen onveranderlijke (of aangeboren) eigenschap delen die niet kan worden veranderd, omdat ze in het algemeen niet als verschillend worden ervaren en omdat ze geen duidelijke identiteit hebben in de Afghaanse samenleving. Bij een gebrek aan nexus met de Conventie moet bijgevolg worden onderzocht of een bepaalde persoon een reëel risico op ernstige schade loopt om zo te voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het IAGCI wijst er hierbij vooreerst op dat er slechts een zeer beperkt aantal terugkeerders werden geviseerd en/of aangevallen door niet-gouvernementele groeperingen omdat ze gezien werden als verwesterd. Het gaat hierbij in hoofdzaak ook om anekdotische verklaringen afgelegd door teruggekeerde Afghanen. Bovendien voegt het rapport daar meteen aan toe dat het in essentie onduidelijk bleek te zijn of de werkelijke motieven voor bepaalde problemen wel effectief met verwestering te maken hadden. Het IAGCI stelt dat er geen algemene aanwijzing is dat incidenten met geweld tegen terugkeerders het gevolg zijn van een schijnbaar 'verwesterd' voorkomen/gedrag. Er wordt daarentegen gewezen op rapporten die aangeven dat terugkeerders uit het Westen worden verwelkomd in hun families en samenleving (weliswaar vooral wanneer ze worden gezien als succesvol). Het rapport concludeert dat gezien er slechts een handvol gerapporteerde aanvallen zijn binnen een context van een groot aantal (vele duizenden) terugkeerders, er een zeer laag risico is op een gewelddadige aanval of ontvoering. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het rapport meldt dat sommige Afghanen die terugkeren uit Westerse landen kunnen te maken krijgen met discriminatie en sociaal stigma. Dit lijkt hierbij echter te zijn veroorzaakt door het feit dat het verblijf in het buitenland wordt gezien als 'mislukt' en niet omdat de personen in kwestie 'verwesterd' zijn. Bovendien blijkt dat het zelfs in deze gevallen onwaarschijnlijk is dat er kan besloten worden tot het bestaan van een behandeling die omwille van zijn aard en/of herhaling kan gezien worden als vervolging of ernstige schade. Er zijn überhaupt weinig of geen aanwijzingen dat 'discriminatie en stigmatisering' naar bij terugkeerders wordt veroorzaakt doordat de persoon 'verwesterd' is geworden, in de meeste gevallen is dit te wijten aan schaamtegevoelens en het falen van het verblijf en de asielprocedure waardoor niet werd voldaan aan de verwachtingen van de familie en gemeenschap (IAGCI – EASO Afghanistan: onderdeel Afghans perceived as "Westernised").

In de nota wordt tevens aangegeven dat, volgens de beschikbare informatie, terugkeerders een verhoogd risico lopen om (op vrijwillige basis, uit sociaaleconomische noodzaak) gerekruteerd te worden door tegenstanders van de overheid (en hierdoor ook van de kant van de overheid problemen door kunnen krijgen) en tevens een verhoogd risico op kidnapping of ontvoering zouden lopen omwille van het feit dat zij als welgesteld kunnen worden gepercipieerd. Uit de geciteerde informatie dienaangaande blijkt echter niet dat dergelijke problemen zo vaak voorkomen dat kan worden aangenomen dat elke terugkeerder of een aanzienlijk deel van de terugkeerders hiermee wordt geconfronteerd. Indien u deze zaken zou vrezen, kan daarenboven van u verwacht worden dat u deze zelf zou aanhalen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en in concreto aan zou tonen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de Taliban of andere gewapende groeperingen, wat u echter heeft nagelaten te doen.

In verband met de drie vonnissen (vernietigingen) uitgesproken door de RvV, waarnaar in de nota wordt verwezen, dient opgemerkt te worden dat elk verzoek tot internationale bescherming beoordeeld dient te worden volgens zijn eigen merites, wat is casu is gebeurd."

In zoverre verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verkeerde zienswijze hanteert doordat hij de verschillende elementen die verzoeker aanhaalde om aan te tonen in welke mate hij verwesterd is, individueel beoordeelt en hij benadrukt dat hij nooit beweerd heeft dat deze elementen op zich een vrees voor vervolging inhouden doch dat deze werden

aangehaald om aan te tonen dat hij wel degelijk is aangepast en doordrongen van de westerse waarden, normen en manieren van gedragingen en leven, merkt de Raad vooreerst op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. Bovendien blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat verzoeker zijn relatie met E., het feit dat hij in België alcohol drinkt, dat hij een andere kledingstijl heeft en naar discotheken en festivals gaat, alsook dat hij niet meer meedoet aan het gebed en de Ramadan wel degelijk zelf benoemt als redenen waarom hij dermate veranderd is door zijn verblijf in België en ten gevolge waarvan hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan (Ad, stuk 5, p. 5). Tot slot kan worden benadrukt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat uit verzoekers verklaringen geen diepgewortelde overtuiging of onveranderlijk kenmerk naar voor komt waardoor het voor hem onmogelijk zou zijn om te conformeren met de in Afghanistan heersende tradities, normen, waarden en gebruiken.

Aangaande zijn relatie met E. merkt verzoeker in zijn verzoekschrift nog op dat het perfect normaal is dat de door hem ingeroepen problemen hypothetisch zijn en dat de risicoanalyse door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te gebeuren op basis van objectieve landeninformatie, waartoe hij nog citeert uit het rapport "EASO. Country Guidance: Afghanistan" van juni 2019 (verzoekschrift, stuk 3) en waaruit zou blijken dat het in Afghanistan sociaal onaanvaardbaar en zelfs strafbaar is om seksuele betrekkingen te hebben buiten het huwelijk of voor het huwelijk. De Raad merkt evenwel op dat zowel uit de bestreden beslissing, alsook uit de door verzoeker aangehaalde landeninformatie blijkt dat verzoeker zijn (toekomstige) vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van zijn relatie met E. *in concreto* aannemelijk moet maken, hetgeen niet het geval is *in casu* zoals blijkt uit het voorgaande. Ook met de argumentatie dat het wel degelijk aannemelijk is dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn relatie, dat hij daar met argusogen in de gaten zal worden gehouden, dat het aannemelijk is dat een familielid zich zou verspreken of dat iemand hem ziet communiceren met een Belgisch meisje, slaagt verzoeker er niet afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, beperkt verzoeker zich met dit betoog wel degelijk tot het poneren van *post-factum* beweringen die hij op geen enkele concrete wijze staft en die bovendien in strijd zijn met de door hem in de loop van de procedure afgelegde verklaringen en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

Waar verzoeker benadrukt dat hij sinds zijn aankomst in België niet meer meedoet aan het gebed en aan de Ramadan en dit duidelijk wijst op (een mogelijke perceptie van) verwestering, alsook dat het aannemelijk is dat hij slecht zal worden bekeken wanneer hij de religieuze voorschriften in Afghanistan niet nauwgezet opvolgt omdat hij ze verleerd is of bepaalde delen vergeten is, merkt de Raad op dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat uit zijn verklaringen hoogstens kan blijken dat hij heden een niet-praktiserend moslim is, dat hij zelf verklaart zich nog steeds als soennitisch moslim te beschouwen en in God gelooft (administratief dossier, stuk 5, p. 6) en dat het gegeven dat ze in Afghanistan streng zijn op vlak van religie en hij veel vergeten is op zich geen gegronde reden vormt die hem ervan zou kunnen weerhouden in Afghanistan opnieuw deel te nemen aan het religieuze leven. Gelet op deze vaststellingen kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden overwegen dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker, louter omwille van het feit dat hij heden in België mogelijk als een niet-praktiserend moslim door het leven gaat en hij bepaalde zaken vergeten of verleerd zou zijn, vervolging of ernstige schade zou riskeren bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing met betrekking tot de nota van verzoekers advocaat nog terecht op als volgt:

"Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw advocatenkantoor een nota voorlegde betreft uw volgend verzoek tot internationale bescherming. In deze nota beargumenteerden zij waarom uw verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk verklaard zou moeten worden. Als eerste element halen zij de nieuwe documenten aan die u voorlegt met betrekking tot het profiel van uw broer en verwijzen zij naar het UNHCR rapport van augustus 2018 met betrekking tot de verschillende risicoprofielen die in Afghanistan aanwezig zijn. Deze vrees werd reeds uitgebreid besproken eerder in deze beslissing (cfr. supra).

In deze nota wordt tevens gesproken over uw verwestering. Zij wijzen op de veranderingen die u doorgemaakt heeft in uw persoonlijke leven sinds uw aankomst in België, op uw integratie hier, op het

feit dat u hier een relatie heeft. Ze verwijzen naar de UNHCR Guidelines van 2018 met betrekking tot Afghanistan en stellen dat UNHCR 'verwesterde terugkeerders' als een specifiek risicoprofiel classificeert.

Er dient echter opgemerkt te worden dat UNHCR (hoewel in het rapport geschreven wordt dat er gevallen zijn van individuen die terugkeerden uit het Westen, en die bedreigd, gefolterd of gedood werden door tegenstanders van de overheid omwille van het feit dat werd aangenomen dat zij waarden van deze Westerse landen hadden overgenomen, dat ze buitenlanders waren geworden, of zelfs spionnen voor Westerse landen) stelt dat, afhankelijk van de individuele omstandigheden bescherming nodig **kan** zijn, waaruit dus niet zomaar afgeleid kan worden dat elke Afghaan die verwestering aanhaalt tijdens zijn verzoek daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Uw advocaten verwezen in hun nota naar verschillende documenten van EASO (Country Guidelines; Afghanistan, juni 2018 en EASO Afghanistan Security Situation van 2017), naar een studie van Liza Shuster en Nassim Majidi ("What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, uit mei 2013), naar een rapport van het Refugee Support Network ("After Return: Documenting the Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan" van april 2016) en de conclusies die hierin worden gemaakt.

Eventuele (gepercipieerde) verwestering komt echter ook aan bod in diverse rapporten van onder meer EASO en The Independent Advisory Group on Country Information (IAGCI). Bij die laatste wordt ook uitdrukkelijk het rapport van Asylas, in rekening gebracht en komt dit ook meermaals aan bod. Op basis van diverse geraadpleegde bronnen blijkt het rapport van IAGCI evenwel vrij eenduidig te wijzen op het gegeven dat (gepercipieerde) verwestering bij terugkeer aan sich niet volstaat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. In het EASO rapport onderdeel 'Afghans perceived as "Westernised"' wordt er vooreerst gewezen op het gegeven dat 'verwesterde Afghanen' op zich geen sociale groep vormen binnen de betekenis van de Conventie van Genève omdat zij geen onveranderlijke (of aangeboren) eigenschap delen die niet kan worden veranderd, omdat ze in het algemeen niet als verschillend worden ervaren en omdat ze geen duidelijke identiteit hebben in de Afghaanse samenleving. Bij een gebrek aan nexus met de Conventie moet bijgevolg worden onderzocht of een bepaalde persoon een reëel risico op ernstige schade loopt om zo te voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het IAGCI wijst er hierbij vooreerst op dat er slechts een zeer beperkt aantal terugkeerders werden geviseerd en/of aangevallen door niet-gouvernementele groeperingen omdat ze gezien werden als verwesterd. Het gaat hierbij in hoofdzaak ook om anekdotische verklaringen afgelegd door teruggekeerde Afghanen. Bovendien voegt het rapport daar meteen aan toe dat het in essentie onduidelijk bleek te zijn of de werkelijke motieven voor bepaalde problemen wel effectief met verwestering te maken hadden. Het IAGCI stelt dat er geen algemene aanwijzing is dat incidenten met geweld tegen terugkeerders het gevolg zijn van een schijnbaar 'verwesterd' voorkomen/gedrag. Er wordt daarentegen gewezen op rapporten die aangeven dat terugkeerders uit het Westen worden verwelkomd in hun families en samenleving (weliswaar vooral wanneer ze worden gezien als succesvol). Het rapport concludeert dat gezien er slechts een handvol gerapporteerde aanvallen zijn binnen een context van een groot aantal (vele duizenden) terugkeerders, er een zeer laag risico is op een gewelddadige aanval of ontvoering. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het rapport meldt dat sommige Afghanen die terugkeren uit Westerse landen kunnen te maken krijgen met discriminatie en sociaal stigma. Dit lijkt hierbij echter te zijn veroorzaakt door het feit dat het verblijf in het buitenland wordt gezien als 'mislukt' en niet omdat de personen in kwestie 'verwesterd' zijn. Bovendien blijkt dat het zelfs in deze gevallen onwaarschijnlijk is dat er kan besloten worden tot het bestaan van een behandeling die omwille van zijn aard en/of herhaling kan gezien worden als vervolging of ernstige schade. Er zijn überhaupt weinig of geen aanwijzingen dat 'discriminatie en stigmatisering' naar bij terugkeerders wordt veroorzaakt doordat de persoon 'verwesterd' is geworden, in de meeste gevallen is dit te wijten aan schaamtegevoelens en het falen van het verblijf en de asielprocedure waardoor niet werd voldaan aan de verwachtingen van de familie en gemeenschap (IAGCI – EASO Afghanistan: onderdeel Afghans perceived as "Westernised").

In de nota wordt tevens aangegeven dat, volgens de beschikbare informatie, terugkeerders een verhoogd risico lopen om (op vrijwillige basis, uit sociaaleconomische noodzaak) gerekruteerd te worden door tegenstanders van de overheid (en hierdoor ook van de kant van de overheid problemen door kunnen krijgen) en tevens een verhoogd risico op kidnapping of ontvoering zouden lopen omwille van het feit dat zij als welgesteld kunnen worden gepercipieerd. Uit de geciteerde informatie dienaangaande blijkt echter niet dat dergelijke problemen zo vaak voorkomen dat kan worden aangenomen dat elke terugkeerder of een aanzienlijk deel van de terugkeerders hiermee wordt geconfronteerd. Indien u deze zaken zou vrezen, kan daarenboven van u verwacht worden dat u deze zelf zou aanhalen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en in concreto aan zou tonen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de Taliban of andere gewapende groeperingen, wat u echter heeft nagelaten te doen.

In verband met de drie vonnissen (vernietigingen) uitgesproken door de RvV, waarnaar in de nota wordt verwezen, dient opgemerkt te worden dat elk verzoek tot internationale bescherming beoordeeld dient te worden volgens zijn eigen merites, wat is casu is gebeurd.

(...)

Waar verzoeker in het verzoekschrift meent dat hij niet “*elke Afghaan die verwestering aanhaalt tijdens zijn verzoek*” is, doch dat hij aan de hand van objectieve elementen (als minderjarige land verlaten, werkzaamheden broer voor de Amerikanen, verzoekers relatie met een Belgisch meisje, het feit dat hij niet langer bidt, naar de moskee gaat of deelneemt aan de ramadan en het feit dat hij slechts een beperkt netwerk heeft in Afghanistan) aannemelijk heeft gemaakt dat hij verwesterd is tijdens zijn verblijf in België, waardoor de commissaris-generaal zijn volgend verzoek om internationale bescherming minstens ten gronde had moeten onderzoeken, benadrukt de Raad dat deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aangetoond dient te worden. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in de richtlijnen van 30 augustus 2018 waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat “*Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...)) individuals perceived as “westernized”* (p. 48 - 49). Er dient derhalve rekening te worden gehouden met en het is afhankelijk van de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk zoals blijkt uit voormelde pertinente en uitgebreide motieven van de bestreden beslissing. Nergens uit zijn verklaringen is immers gebleken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Verzoeker brengt noch in het kader van zijn persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift enig concreet element bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en geïsoleerd zal worden. In dit verband kan er ook nog op worden gewezen dat verzoeker met de verwijzing naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift en/of de nota van zijn advocaat die geen betrekking heeft op zijn persoon, evenmin de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk maakt. Verzoeker toont derhalve op geen enkele geloofwaardige wijze aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De Raad merkt overigens nog op dat daar waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat zijn netwerk in Afghanistan beperkt is tot zijn moeder en jongere broer en zussen, reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, alsook hoger is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van verzoekers vader, hetgeen erop wijst dat hij geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijk netwerk in Afghanistan.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen tot het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.7.4. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Kapisa in het bijzonder wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden overwogen als volgt:

“*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar*

op
https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf

of
<https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 164-169, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 90-92, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 175-179, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 470.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 139 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kapisa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Met het louter bekritisieren van dit besluit, het verwijzen naar algemene rapporten opgenomen in de nota van verzoekers raadsman en het betoog dat de veiligheidssituatie is verslechterd, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat er noch in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, noch in de huidige beoordeling rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden in de zin van de *Elgafaji*-rechtspraak, gaat verzoeker vooreerst voorbij aan hetgeen is omvat door het gewijsde van 's Raads arrest nr. 218 023 van 8 maart 2019. Refererende aan het gestelde in voormeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming meer bepaald als volgt:

(...)

“De vraag die rijst is of de verzoekende partij “het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan gelegen in de provincie Kapisa rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan gelegen in de provincie Kapisa dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan gelegen in de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij wijst ter terechtzitting van 23 januari 2019 op de activiteiten van haar broer in dienst van de Amerikanen en de (ongeloofwaardig bevonden) problemen van haar familie. Zoals hoger uiteengezet kunnen persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet vergroten echter geen elementen zijn die maken dat men specifiek wordt gevisieerd en die reeds in het kader van de beoordeling van de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan bod komen. Ook het gegeven dat de verzoekende partij inmiddels reeds meer dan drie jaar in België verblijft en hier een relatie zou hebben duidt er niet op dat de verzoekende partij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot loutere blote beweringen waar zij stelt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan aan haar lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kaboel en de facto een intern ontheemde zal worden. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om zich in haar regio van herkomst te vestigen, noch dat haar daar de toegang tot basisvoorzieningen zal worden ontzegd. De Raad benadrukt dat in casu geen intern vestigingsalternatief aan de orde is en zich derhalve geen motivering met betrekking tot het redelijke karkater van het intern vestigingsalternatief gelet op de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij opdringt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in Afghanistan niet meer terecht zou kunnen bij haar gezin of familie, te meer daar op basis van hoger uiteengezette motieven geen geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van haar vader. De Raad benadrukt tot slot dat de verwerende partij c.q. de Raad de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst dienen te beoordelen en dat zij zich niet kunnen en mogen inlaten met speculaties over de toekomstige evolutie van deze situatie.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden als volgt geoordeeld:

“U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uw profiel als verwesterde jongeman met een broer die bij de Amerikanen werkt, werd eerder reeds besproken tijdens de beoordeling van uw gegronde vrees voor vervolging (gelinkt aan de Conventie) en maakt dus geen onderdeel meer uit van de beoordeling van uw persoonlijke omstandigheden die de kans op het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, als gevolg van het willekeurig geweld bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verhogen.”

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming.

Uit het verzoekschrift blijken evenmin individuele omstandigheden die in hoofde van verzoeker de kans vergroten dat hij ingeval van een terugkeer naar Afghanistan zou worden geraakt door het willekeurig geweld aldaar. Verzoeker beperkt zich in tegendeel tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen, hetgeen niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3.7.5. Ook de overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals nog terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing: *“De overige door u voorgelegde documenten kunnen evenmin iets wijzigen aan voorgaande appreciatie. Het attest van de stad Tienen, de screenshots van berichten tussen u en E., de brieven van E.’s stiefzus en –moeder, het getuigschrift van de stad Leuven, de huurovereenkomst en kopie van de identiteitskaart van E., bevestigen uw verklaringen wat betreft jullie relatie, maar kunnen niet aantonen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou lopen. Het attest van tewerkstelling, de brieven van uw werkgever en collega en de brief met foto’s over uw traject in België tonen uw integratie en sociale verankering. Voor de beoordeling van deze elementen dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. U kan immers niet aannemelijk maken dat u omwille van uw integratie een gegronde vrees of reëel risico op het lopen van schade zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan.”*

2.3.8. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld, alsook na verzoeker te hebben gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.12. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER